

Yêu thương quay về

(truyenngan.com.vn) Người ta vẫn thường nói rằng: “Trong tình yêu ta cần những ngọn lửa, những ngọn lửa cháy lên đầy nhiệt huyết từ chính trái tim của mỗi người”

Anh đã tin vào điều đó! Và anh luôn nghĩ mình có thể giữ cho ngọn lửa đó cháy mãi.

Anh tin vào tình yêu của mình với cô. Anh vẽ lên nó bằng những gì chân thành, ngọt ngào và nhiệt huyết y như trái tim của anh vậy. Và để rồi, anh đã phải trở về trong nỗi thất vọng, sự hụt hẫng, cô đơn cùng với những ánh mắt vô tình lướt qua!

Ngày chia tay cô, anh im lặng! Anh không nói gì cả, vẻ mặt anh vẫn tỏ ra bình thản. Nhưng nào ai có biết đâu, sâu thẳm bên trong trái tim anh, dường như có một vết cửa vô hình nào đó cứ lớn dần. Anh không níu kéo bởi lòng tự trọng của anh rất lớn. Anh quay lưng đi một cách ung dung, bình thản, nhưng ai biết được đâu, trong lòng anh bầu trời đã sụp đổ để cho màn đêm lại phủ kín!

Anh vẫn toả ra mạnh mẽ, nhưng tới khi màn đêm buông xuống, khi ánh nắng cuối ngày tắt lụi, khi bóng đêm bủa vây cả đất trời. Đó là lúc anh cảm thấy yếu đuối nhất, cô đơn nhất. Trong căn phòng hoang lạnh, điều thuốc lá vừa đốt cũng chẳng thể làm ấm lòng, cũng không thể làm vơi đi, lấn át đi những tiếng thở dài đầy ngao ngán, tiếc nuối. Phải chăng tiếc nuối cho một tình yêu đã vỡ oà theo miền dĩ vãng xa xăm!

Kể từ khi đó, sau những tháng ngày hy vọng vào tình yêu nhưng rồi lại tan vỡ. Anh buông xuôi tất cả, anh không còn niềm tin vào cái thứ gọi là tình yêu nữa. Anh đóng lại lòng mình và trở thành một con người khác!

Anh nghĩ rằng mình chẳng phải buồn phiền vì những cái thuộc về quá khứ, anh căm ghét, anh thù hận nó. Anh luôn tìm cách trả thù, trả thù những gì đã gây ra sự đau đớn trong anh!

Anh là một người đàn ông đẹp trai, hào hoa và thành đạt. Anh tự tin rằng,

mình đủ sức hấp dẫn để mê hoặc tất cả những đứa con gái trên đời này. Anh vẫn yêu, dù không bao giờ thật lòng hay đơn giản chỉ là sự đùa cợt, chơi bời như cách mà bọn trai”đểu” vẫn thường làm! Và để rồi từ đó anh trở thành kẻ reo rắc tình yêu!

Công việc anh ổn định, những mối quan hệ tốt đẹp. Bạn bè ai cũng nể anh, lũ con gái luôn vây quanh anh như thể anh có ma lực hấp dẫn vậy. Chính vì điều đó, anh trở nên kiêu ngạo vô cùng. Anh qua lại, cặp kè với những cô gái xinh đẹp, anh buông lời tán tỉnh, rồi anh nói yêu, được dăm ba bữa anh lại bỏ. Anh đối người yêu như thay áo vậy!

Lũ bạn thân trước kia, luôn tỏ ra ngạc nhiên, trước sự thay đổi của anh. Anh vờ đi như chẳng bao giờ quan tâm tới điều đó!

Đâu có ai hiểu được con người của anh, đâu có ai biết được những nỗi niềm của anh. Sau mỗi tình ấy, anh ngờ vực tất cả, anh không còn tin nổi ai trên đời nữa, bởi vì anh đã quá đau đớn rồi, trái tim anh bị giày vò tới chai sạn, tâm hồn anh bị đánh chiếm bởi sự cô đơn!

Anh tìm tới những người con gái khác để xóa tan đi những hoài niệm về người ấy, để phá tan đi cái lạnh lẽo của đêm dài, hay xoa dịu đi những vết thương rớm máu ở tim.

Đôi lúc vào những buổi chiều mưa trắng xóa cả đất trời, anh lơ đãng nhìn ra cuộc sống, rồi tự trách bản thân mình là nhỏ nhen, là ích kỉ lắm. Nhưng ai ơi, nào có cho anh lối thoát, nào có ai hiểu được anh đang nghĩ gì, muốn gì. Để rồi, anh không còn tin cái cuộc sống đa màu này nữa hay những phép màu nhiệm của yêu thương!

Hôm ấy là cuối tuần, lũ bạn rủ anh đi nhậu ở cửa hàng phố bên.

Khi ra về anh say khướt, lũ bạn ngỏ ý đưa về, nhưng anh nói muốn đi một mình. Rồi anh loạng choạng bước đi trên con phố dài. Anh dự định sẽ tới nhà của cô tình nhân mới. Nhưng đầu óc anh cứ quay mòng mòng, anh đi được vài bước rồi gục xuống vệ đường, trước đó anh loáng thoáng nghe tiếng ai đó gọi mình!

Lúc tỉnh dậy, anh thấy mình đang nằm trong một căn phòng cũ kĩ, chỉ có một

cửa sổ nhỏ hướng ra ban công, trên ban công đặt những chậu hoa nho nhỏ màu tím!

Bỗng, cánh cửa chính mở ra, một cô gái có vóc người nhỏ nhắn bước vào, trên tay cô bưng một cái khay

- Anh đã tỉnh rồi à? Cô gái nói rồi đặt chiếc khay xuống.

Anh nhìn quanh rồi anh quay sang phía cô gái và hỏi:

- Áo khoác của tôi đâu?

Cô gái ngạc nhiên!

-Tôi hỏi cô áo khoác của tôi đâu? Anh hỏi lại lần nữa!

Cô gái vẫn ngạc nhiên, nhưng rồi cô lên tiếng:

- Tôi phơi nó ở ngoài hành lang, anh bị ngã nên nó dính bùn, tôi đã...

Anh không đợi cô trình bày xong rồi lao nhanh ra ngoài. Bỏ lại cô gái với vẻ mặt thảng thốt, cô chạy theo anh chàng kì cục đó. Lúc này anh đã xuống dưới tầng một, trên tay anh cầm theo chiếc áo khoác của mình!

Một anh chàng hết sức kì cục, cô gái chép miệng, đã không được một câu cảm ơn lại còn... Cô chép miệng lần nữa, rồi quay trở lại căn phòng!

...

Khi về tới nhà, thì trời đã về khuya. Anh vội vàng ngồi phịch xuống ghế, rồi anh kiểm tra lại áo khoác của mình, không mất gì cả. Do anh quá cảnh giác mà thôi, những lần trước anh cũng đã gặp phải những trường hợp thế này rồi, nên anh luôn cẩn thận. Anh rất căm ghét những cô gái nào động vào đồ của anh.

Anh châm điếu thuốc và hút, anh ngẫm lại và thấy mình hơi quá đáng, dù sao thì cô gái đó cũng đã cứu anh...nhưng, anh chẳng thèm để tâm nữa, nếu có cơ hội gặp lại anh sẽ cảm ơn sau...Rồi sau đó, anh ngủ thiếp đi trên ghế, trong cơn mộng mị anh loáng thoáng thấy hình ảnh của một cô gái với vóc người

nhỏ nhắn!

...

Tháng sáu, trời mưa triền miên...

Vào những buổi chiều, hết giờ làm anh hay ra những quán cà phê để nhâm nhi.

Anh châm điều thuốc và hút. Mắt anh nhìn ra ô cửa nhỏ trắng xoá một màu mưa!

- Xin lỗi anh có dùng gì không ạ? Một giọng nữ vang lên chỗ chiếc bàn cách anh vài thước, anh giật mình quay lại, hình ảnh một cô gái với vóc người nhỏ nhắn...hiện ra.

Ánh mắt cô lướt qua anh, rồi cô chẳng nói gì, cô tiếp tục làm việc. Nhẽ nào cô ta không nhận ra anh, anh vẫn vợ nghĩ ngợi!

Trời tạnh mưa, thành phố đã lên đèn. Anh lặng lẽ bước ra xe và ngồi yên trong đó!

Lát sau cô gái bước ra, cô bước nhanh. Anh nổ máy, phóng theo cô. Tới một đoạn đường vắng, cô gái đó đứng lại. Anh tắt máy, bước xuống với phong thái rất tự tin.

- Chào cô! - Anh nói

Cô gái im lặng!

- Cô không nhận ra tôi ư? Anh nói tiếp!

- Anh nhầm rồi, tôi không biết anh?

- Chẳng phải cô đã đưa tôi về, ngày hôm đó?

- Anh nhầm rồi mà!

Nói xong cô đi thẳng, anh nổ máy đuổi theo, tới một cái ngõ, cô gái đột ngột

rẽ vào mất hút. Anh liền xuống xe và chạy theo!

- Cái người này kì cục nhỉ, dai như đĩa vậy? - Một giọng nói vang lên, làm anh thót tim!

- Lần này thì...đúng rồi, đừng nói là tôi nhầm!

- Chẳng việc gì tôi phải nhớ ra anh cả!

- Vậy thì đúng là cô rồi!

- Anh muốn gì? Đừng nói là bắt đền tôi cái áo nha? - Cô mĩa mai.

- Không - Anh lắc đầu -Tôi chỉ muốn xin lỗi và cảm ơn cô thôi! - Anh tỏ ra chân thành.

Cô gái cũng đành hạ giọng:

- Uhm...không có gì, chào anh tôi còn phải đi học. - Rồi cô lại bước đi...

- À này - Anh gọi với theo - Ngày mai tôi có thể mời cô đi ăn được không?

Cô gái quay đầu lại, mỉm cười:

-Tôi không rảnh!

Rồi mất hút theo màn đêm!

Anh đứng đó, ngượng ngùng và có gì đó hơi hụt hẫng. Bởi chưa có cô gái nào từ chối anh cả, ngoại trừ cô ta!

...

Anh vẫn tới quán cà phê đó một cách thường xuyên. Anh cũng không hiểu tại sao nữa, bởi đôi lúc trong tâm trí anh hiện lên cái vóc người nhỏ nhắn đó!

Cô gái vẫn tỏ thái độ không bình thường với anh, thậm chí còn đối đầu với anh, dù anh là khách còn cô là phục vụ. Như sáng nay chẳng hạn, anh tới quán và ngồi vào chiếc bàn quen thuộc:

- Anh vẫn tính bám đuôi tôi sao hay vẫn muốn cảm ơn tôi? Cô mịa mai nói.
- Tôi không quen nói cảm ơn lần hai! Anh nói.
- Vậy thôi!
- Cô muốn bị đuổi việc à, khách tới mà không phục vụ!
- Được thôi - Cô hăng giọng - Thưa quý khách dùng gì ạ?
- Nâu đá!

Cô gái quay vào, lát sau cô bưng ra một cốc. Rồi cô đặt phịch xuống mặt bàn làm một vài giọt cà phê bắn ra!

- Chúc quý khách ngon miệng!

Anh nhìn theo cô ta và mỉm cười vu vơ!

Anh nghĩ rằng mình chẳng hơi đâu mà chấp nhận những chuyện trẻ con nhỏ nhen với cô ta. Anh đã tự nhắc nhở mình rằng anh sẽ im lặng trước những lời mịa mai, khiêu khích của cô ta, nhưng chẳng hiểu sao anh chưa lần nào thực hiện được điều đó cả. Cứ mỗi lần gặp cô là y như rằng hai người lại đôi co khá quyết liệt. Anh hả hê mỗi khi cô ta thua cuộc và cô ta cũng vậy!

Anh không còn đi bar hay nhậu nhẹt nữa. Anh cũng không còn hứng thú với mấy cô nhân tình nữa. Trong tâm trí anh chỉ hiện lên hình ảnh một cô gái nhỏ nhắn với nụ cười tinh nghịch. Anh cảm thấy cuộc sống của mình trở nên yên bình hơn. Anh không nhốt mình trong phòng và hút thuốc nữa. Anh dành thời gian đọc sách, chăm sóc những chậu hoa. Anh nhận ra rằng có thứ gì đó đang thay đổi trong anh một cách từ từ chậm rãi!

Cô gái tinh nghịch đó tên Dương An, cô đang là sinh viên năm cuối chuyên ngành kinh doanh. Qua quá trình thăm dò tìm hiểu mà anh biết được.

Lâu dần, giữa anh và cô không hay cãi cọ nữa, dù sao cô cũng là nhân viên mà. Anh luôn tìm cách trò chuyện với cô...dù chỉ là những câu xã giao hay đại loại như vậy.

Đã có lúc anh thấy cô liếc nhìn anh nhất là những buổi chiều. Đôi lúc anh vô tình quay lại, rồi ánh mắt hai người chạm vào nhau rất nhanh, nhưng cũng đủ để anh thấy được có cái gì đó thoáng qua cũng rất nhanh!

...

Không phải An không nhận ra điều đó. Dù gì thì An cũng chỉ là cô sinh viên nghèo, sắp ra trường tương lai thì mịt mờ vô cùng.

Anh thì ngược lại, anh thành đạt đã từng trải, lại hào hoa đẹp trai. Anh sinh ra không phải dành cho cô, cô biết anh nghĩ gì. Cô cũng không thực sự dám chắc điều cô nghĩ có đúng không. Cô tin anh là người tốt, nhưng cô vẫn im lặng!

...

Anh biết mình là mẫu đàn ông mà bao cô gái mơ ước, nhưng trong mắt An những thằng đàn ông như anh chỉ là đồ trắng hoa, đa tình nếu như không muốn nói là “đểu”. Anh biết chứ, nhưng anh đâu còn như trước kia nữa. Cuộc sống của anh đã thay đổi và anh cũng vậy mà. Kể từ ngày vĩnh biệt mối tình ấy, chưa có người con gái nào làm tim anh rung động cả, trong mắt anh họ là đồ lăng lơ hám tiền. Nhưng từ khi An xuất hiện và mang theo những tia nắng sưởi ấm cõi lòng, anh đâu còn những định kiến đó nữa. Nào ai có hiểu được lòng anh?

Đã có những đêm, anh thao thức chẳng ngủ được. Bởi cái dáng người nhỏ nhắn và nụ cười tinh nghịch đó cứ hiện hữu trong anh như nỗi nhớ thường trực nơi cõi lòng. Anh nhớ cô đến điên cuồng, anh muốn lúc nào cũng được ngắm nụ cười ấy, con người ấy. Anh chẳng thể lừa dối mình nữa, bởi anh đã yêu cô mất rồi...Nhưng chẳng bao giờ anh dám thổ lộ...vì anh sợ cô từ chối, khi đó lòng tự trọng lại vô tình bị cứa thêm nhát nữa. Nhưng anh vẫn chờ... vẫn đợi, biết đâu có một ngày!

Những ngày sau đó, anh không hay tới quán nữa, bởi công việc quá bận bịu, bởi anh không dám đối mặt, anh lẩn tránh cô!

Thì thoáng anh lướt qua, mắt anh khẽ nhìn, rồi anh thấy cái hình bóng ấy. Lòng anh thắt lại! Khi đó anh chỉ muốn xuống xe, lao nhanh vào quán, để

được ngắm nhìn cô. Nhưng rồi, anh lại đi tiếp. Và khi đó anh đâu biết, có một ánh mắt đang dõi nhìn anh!

...

Tháng 9, thu về mang theo những ngọn gió heo may phả vào không khí một chút lành lạnh. Mưa rải rác khắp trời làm cho không gian trở nên ẩm đậm hơn!

Anh cầm theo ô lang thang trên phố, anh không biết mình sẽ đi đâu nữa, anh cứ bước đi một cách vô hồn. Rồi bất chợt, anh bước vào quán, anh vẫn mong sẽ gặp lại cô! Nhưng khi bước vào anh nhận ra không còn cái bóng hình nhỏ bé, nụ cười tinh nghịch đó nữa. Ông chủ quán nói An đã nghỉ việc từ tháng trước. Anh lặng người đi trước lời nói của ông chủ, anh cảm thấy có cái gì đó vừa đi qua anh, nhanh lắm. Anh lững thững bước đi, đôi chân anh tê dại đi vì lạnh. Anh gục xuống, những giọt mưa lạnh lùng phả vào mặt anh...

Anh thức dậy và thấy mình đang nằm ở một căn phòng nơi có khung cửa sổ nhỏ hướng ra hành lang, đặt những chậu hoa màu tím. Một cảm giác ấm áp quen thuộc chạy suốt qua người anh.

Bỗng từ cửa chính, cô gái ấy bước vào, vẫn hình bóng đó, vẫn nụ cười đó. Anh lặng nhìn cô!

- Anh không tính mang tôi vì cái áo như lần trước nữa chứ? - Cô mỉm cười nói!

Im lặng!

- Hôm nay anh bị làm sao thế, ngoan ngoãn đột xuất à?

Vẫn im lặng!

- Anh ăn cháo đi, sẽ đỡ ngay thôi. Đàn ông con trai gì mà gặp mưa một tí là ốm à!

Rồi cô đứng lên, đi ra ngoài!

- Nhưng tôi không thể tự ăn được - Anh buột miệng nói ra!

- Anh còn là con nít nữa đâu!

- Nhưng...Anh ho lên vài tiếng.

- Thôi được rồi!

An ngồi xuống, khẽ khàng nâng tô cháo lên, và bón cho anh. Anh ngoan ngoãn ăn như một đứa trẻ vậy!

Tối hôm đó, trời vẫn rả rích mưa. Anh và cô ngồi trò chuyện, anh biết được cô phải nghỉ việc ở quán để lo ôn thi tốt nghiệp. Rồi cô nói cô đang xin vào một công ty và đang chờ kết quả!

Hai người trò chuyện tới khuya, rồi đi ngủ, anh ngủ trên giường còn cô ngủ bên ghế!

Sáng hôm sau, anh dậy sớm. Rồi khẽ khàng bước ra ngoài ban công. Anh nhận được cuộc gọi từ phòng nhân sự, thông báo về việc mới tuyển thêm ba nhân viên mới. Và trong số đó, có một cô gái tên Dương An! Anh cũng khá bất ngờ về điều đó!

Anh khẽ mỉm cười rồi anh quay vào phòng, ngắm nhìn An, cô vẫn ngủ một cách ngon lành.

Bên ngoài kia những tia nắng mùa thu đang khẽ khàng chiếu rọi, có lẽ điều ước về những tia nắng đã thành hiện thực...và khe khẽ hát...

“Những tia nắng đã mang em về đây
Bên cạnh anh
Gió khe khẽ nhắc nhở anh
một điều
Nói những gì mình muốn đi chàng trai”